The Wrong House

James N. Young

The night was dark. And the house was dark. Dark-and silent. The two men ran toward it quietly. They slipped quickly through the dark bushes, which surrounded the house. They reached the porch, ran quickly up the steps, kneeled-down, breathing heavily, in the dark shadows. They waited-listening whisper: ”we can’t stay here….Take this suitcase….Let me try those keys. We’ve got to get in!”

Ten-twenty –thirty seconds. With one of the keys the one man opened the door. Silently, the two men entered the house, closed the door behind them, locked it.

Whispering, they discussed the situation. They wondered if they had awakened anyone in he house.

“Let’s have a look at this place.” “Careful ,Hasty!” “Oh, there is not anybody awake!” And the soft rays of a flashlight swept the room.

It was a large room. A living room. Rugs, carefully rolled, lay piled on one side. The furniture –chairs, tables, couches-was covered by sheets. Dust lay like a light snow over everything.

The man who held the flashlight spoke first. ”Well, Blackie,” he said, “We’re in luck. Looks as if the family’s away.”

“Yeah, Gone for the summer, I guess. We better make sure, though. Huh.”

Together they searched the house. They went on tiptoe through every room. There could be no doubt about it. The family was away. Had been away for weeks.

Yes, Hasty Hogan and Blackie Burns were in luck. Only once in the past ten days had their luck failed them. It had been with them when they made their big robbery-their truly magnificent robbery-on the Coast.

Yanlış Ev

James N. Young

Gece karanlıktı. Ve ev karanlıktı. Karanlık ve sessiz. İki adam sessizce ona doğru koştular. Evi çevreleyen karanlık çalılıkların arasından hızla geçtiler. Verandaya ulaşıp, süratle merdivenleri çıktılar ve karanlık gölgede derin derin nefes alarak diz üstü çöktüler. Etrafı dinleyerek beklediler. “Burada , dışarıda bekleyemeyiz…çantayı al… şu anahtarları bir deneyelim.…içeri girmeliyiz” diye fısıldaştılar.

“on-yirmi-otuz saniye. Adamlardan biri anahtarlardan biriyle kapıyı açtı. Sessizce iki adam eve girdi, arkalarından kapıyı kapattılar, ve kilitlediler..

Fısıldaşarak durumu değerlendirdiler. Evden herhangi birini uyandırıp uyandırmadıklarını merak ettiler.

“Şuraya bir göz atalım!” “ Dikkatli ol, Hasty !” “Oh, uyanık kimse yok!”. Ve hafif fener ışığı odayı taradı.

Büyük bir odaydı. Oturma odası. Dikkatle rulo yapılan halılar bir kenara yığılmıştı. Sandalyeler , masalar, kanepeler gibi mobilyalar bezlerle örtülmüştü. Toz ince bir kar gibi herşeyin üzerindeydi.

Feneri tutan adam İlk olarak konuştu. “Evet Blackie, şanslıyız. Aile tatile çıkmış gibi görünüyor.”dedi.

“Evet tahminimce yaz tatiline gitmişler, yine de emin olsak iyi olur, değil mi?”

Beraber evi araştırdılar. Bütün odaları ayaklarının ucuna basarak aradılar. Hiç şüpheleri kalmamıştı. Aile gitmişti. Haftalardır uzaktaydılar.

Evet, Hasty Hogan ve Blackie Burns şanslıydılar. Geçen on gün içinde sadece bir keresinde şansları yaver gitmedi. Sahildeki büyük soygunlarında -ki gerçekten muhteşem bir soygundu-, şansları yaver gitmişti.

It had been with them during their thousand-mile trip eastward, by automobile. It had been with them every moment-but one.

That moment had come just one hour before. It came when Blackie, driving the car, ran over a policeman. And Blackie, thinking of the suitcase at Hasty's feet, had driven away. Swiftly.

There had been a chase, of course. A wild crazy chase. And when a bullet had punctured the gasoline tank, they had had to abandon the car. But luck or no luck, here they were. Alone, and without a car, in a completely strange town. In the suitcase, neat little package on neat little package, lay nearly three hundred thousand dollars!

"Listen," said Mr. Hogan. "We have to get a car. Quick, too. And we can not steal one- and use it. It's too dangerous. We have to buy one. That means that we have to wait until the stores open. That will be about eight o'clock in this town."

"But what are we going to do with that?" And Mr. Burns pointed to the suitcase.

"Hide it right here. Sure! Why not? It's much safer here than with us- until we get a car."

And so they hid the suitcase. They carried it down to the cellar. Buried it deep in some coal, which lay in a corner of the cellar. After this, just before dawn, they slipped out.

"Say, Blackie," Mr. Hogan remarked as they walked down the street, "The name of the gentleman we are visiting is Mr. Samuel W. Rogers."

"How do you know?"

"Saw with on some of them books. He's surely got a wonderful library, hasn't he?"

The automobile salesrooms opened at 8 o'clock, as Mr. Hogan had supposed.

Bu şansları doğuya doğru otomobille yaptıkları bin millik yolculukları boyunca hep onlarla beraberdi. Bu şans, sadece bir kez hariç her an için onlarla beraberdi.

O an bir saat önce oldu. Blackie arabayı kullanırken bir polisi ezmişti. Ve Blackie arabayı kullanırken Hasty'nin ayağının yanındaki çantayı düşünürek hızla oradan uzaklaştı.

Elbette bir kovalamaca olmuştu. Vahşi ve çılgınca bir takip. Ve bir kurşun benzin deposunu delince arabayı terketmek zorunda kalmışlardı. Fakat şans veya şanssızlık işte buradaydılar. Yalnız, arabasız ve tümüyle yabancı bir kasabada. Çantanın içinde üst üste düzenli konmuş deste deste yaklaşık üç yüz bin dolar yatıyordu.

"Dinle" dedi Hogan " bir araba bulmak zorundayız. Hem de çabuk. Ve bir araba çalıp onu kullanamayız. Bu çok tehlikeli olur. Bir tane satın almak zorundayız. Bu da demek ki sabah dükkanlar açılıncaya kadar beklemek zorundayız. Bu kasabada dükkanların açılması saat sekiz gibi olur."

"Fakat bununla ne yapacağız" ve Burns çantayı gösterdi..

"Onu tam buraya sakla. Kesinlikle! Neden olmasın? Biz bir araba buluncaya kadar bizimle olmasındansa burada olması daha güvenli."

Ve böylece çantayı sakladılar. Onu aşağı bodruma taşıdılar. Bodrumun bir köşesine istiflenmiş bir miktar kömürün içine iyice gömdüler. Bundan sonra, şafaktan az evvel, dışarı çıktılar.

Hogan caddeden aşağı doğru yürürlerken "Baksana Blackie" "ziyaret edeceğimiz beyefendinin ismi Samuel W. Rogers" diye dikkatini çekti.

"Nasıl bildin?"

"Kitaplarının bazılarının üzerinde gördüm. Cidden mükemmel bir kütüphanesi var; öyle değil mi?"

Hogan'ın tahmin ettiği gibi otomobil satış yeri saat sekiz de açıldı.

Shortly before nine , Mr. Hogan and Mr. Burns had a car. A very nice little car. Very quiet. Very inconspicuous. And very speedy. The dealer lent them his license plates and away they rode.

Three blocks from the house, they stopped. Mr. Hogan got out. Walked toward the house. He had just to go around to the rear, he thought, and slip in..

Fifty yards from the house he stopped. Stared, swore softly. The front door was open. The window shades were up. The family had returned!

Well, what bad luck. And what could they do? Break into the cellar that night, and pick up the suitcase? No-too dangerous. Mr. Hogan would have to think of something.

"Leave it to me, kid " He told Mr. Burns. "You drive the car. I'll do the special brainwork. Let's find a telephone. Quick."

Directory. Yes , there it was- Samuel W. Rogers, Plain view 6329. A moment later he was talking to the surprised Mr. Rogers.

"Hello," he began, " Is this Mr. Rogers – Mr. Samuel Rogers?"

"Yes, this is Mr. Rogers."

Mr. Hogan cleared his throat. "Mr. Rogers, " he said—and his tone was sharp , official ,impressive—"this is Headquarters , Police Headquarters , talking. I am Simpson. Sergeant Simpson, of the detective division—"

"Yes , yes " came over the wire.

"The Chief –the Chief of Police , you know,"—here Mr. Hogan lowered his voice a little—"has ordered me to get in touch with you. He's sending me out with one of our men to see you."

" Am I in trouble of some kind ?" asked Mr. Rogers.

"No, no, no. Nothing like that. But I have something of great importance to talk to you about."

Saat dokuzdan az evvel Hogan ve Burns bir araba satın aldılar. Çok hoş, küçük bir araba. Çok sessiz , göze batmayan. Ve çok da hızlı. Satıcı onlara kendi arabasının plakasını ödünç verdi ve onlar sürüp uzaklaştılar.

Evden üç blok ötede durdular. Hogan dışarı çıktı ve eve doğru yürüdü. Sadece evin arkasına geçip, içeri girmeyi düşündü.

Evden elli yard ötede durdu . Dikkatlice baktı, sessizce küfretti. Ön kapı açıktı ve pencere kepenkleri açılmıştı. Aile geri dönmüştü.

Ne kötü şans ama. Peki şimdi ne yapabilirlerdi. Bodruma bu gece kapısını kırarak girmek ve çantayı almak mı? Hayır -çok tehlikeli. Hogan bir şeyler düşünmek zorundaydı.

Burns'e "Bana bırak, opğlum" dedi "sen arabayı sür.Ben özel beyin işini yapayım. Bir telefon bulalım. Çabuk!"

Bir telefon rehberi. İşte burda. Samuel W. Rogers, Plain View mahallesi no:6329. Bir süre sonra şaşkın Bay Rogers'la konuşuyordu..

"Merhaba" diye başladı "Bay Rogers'la mı? bay Samuel Rogers mı ?"

"Evet, ben Samuel Rogers."

Hogan bogazını temizledi ve kesin, resmi, etkileyici bir ses tonuyla "Sayın Rogers" dedi. "Burası karakol, polis karakolu konuşuyor. Ben Simpson. Dedektif bölümünden Çavuş Simpson."

Telefondan "Evet, evet" diye ses geldi..

"Şef, polis şefi bilirsiniz" dedi ve bu arada sesini biraz düşürerek "sizinle görüşmemi emretti. Beni bir adamımızla sizi görmeye gönderiyor."

"Bir tür belanın içinde miyim?" diye sordu Sayın Rogers.

"Hayır , hayır , hayır. Öyle birşey değil. Fakat sizinle hakkında görüşmem gereken çok önemli bir konu var."

"Very well," came the voice of Mr. Rogers. "I'll wait for you."

"And, Mr. Rogers" Mr. Hogan cautioned, " please keep quiet about this. Don't say anything to anybody. You'll understand why when I see you."

On the way back to the house, Mr. Hogan explained his idea to Mr. Burns. Within ten minutes "Sergeant Simpson" and "Detective Johnson" were conversing with the surprised Mr. Rogers. Mr. Rogers was a small man . Rather insignificant. He had pale blue eyes. Not much of a chin. A funny little face. He was nervous—a badly frightened man.

Mr. Hogan told the whole story. Somewhat changed. Very much changed. And Mr. Rogers was surprised ,but delighted. He accompanied Mr. Hogan to the cellar. And together they dug up to the suitcase. Took it to the living room, opened it, so that it had not been touched-that it really did hold a small fortune. Bills, bills, bills!

Mr. Hogan closed the suitcase.

"And now, Mr. Rogers," he announced, in this best official manner, "Johnson and I must run along. The chief wants a report – quick. We have to catch the rest of the robbers. I'll keep in touch with you."

He picked up the suitcase and rose. Mr. Burns also rose. Mr. Rogers also rose. The trio walked to the door. Mr. Rogers opened in. "Come in boys," he said pleasantly. And in walked three men. Large men. Strong men. Men in police uniform who without fear, stared at Mr. Hasty Hogan and Mr. Blackie Burns.

"What does this mean Mr. Rogers?" asked Mr. Hogan.

"It's quiet simple," said Mr. Rogers. "It just happens that I am the Chief of Police!"

"Çok iyi" diye geldi Sayın Rogers'ın sesi "sizi bekleyeceğim."

"Ve Bay Rogers" diye Hogan devam etti "Lütfen bu aramızda kalsın. Kimseye birşey söylemeyin, sizinle görüştüğümüzde nedenini anlayacaksınız." dedi.

Eve giderken, Hogan Burns'e kendi fikrini açıkladı. On dakika içinde Çavuş Simpson ve Dedektif Johnson şaşkın Bay Rogers'la konuşuyorlardı. Rogers ufak yapılı bir adamdı. oldukça önemsiz biri. Mat mavi gözleri, büyük olmayan bir çene . Sevecen bir suratı vardı. Gergindi- Belli ki kötü bir şekilde korkmuştu.

Bay Hogan bütün hikayeyi anlattı. Biraz değişik, hatta bayağı değişmiş olarak. Ve Rogers şaşırdı ama hoşuna da gitti. Hogan'a bodruma kadar eşlik etti. Ve beraberce çantayı çıkardılar. Çantayı oturma odasına taşıdılar, çantayı açtılar ve içinde gerçekten küçük bir servet taşıyan çantaya hiç dokunulmamış oldugunu gördüler. Paralar, paralar, paralar!

Hogan çantayı kapattı.

En ciddi tavrıyla "Ve şimdi Rogers, Johnson'la ben gitmeliyiz. Şef bizden hemen bir rapor istiyor. Hırsızların geriye kalanlarını da yakalamak zorundayız. Sizinle irtibatta olacağım."dedi.

Hogan çantayı aldı ve ayağa kalktı. Burns de ayağa kalktı. Rogers da ayağa kalktı. Üçlü kapıya doğru yürüdü. Rogers kapıyı açtı. Memnuniyetle "Buyrun beyler !" dedi. Ve içeri üç adam girdi. İri yapılı, güçlü adamlar. Polis üniformalı adamlar korkusuzca Hasty Hogan ve Blackie Burns'e dik dik baktılar.

Hogan "Bu ne demek oluyor, Sayın Rogers?" diye sordu

"Oldukça basit" dedi Rogers. "Şöyleki ben buranın polis şefiyim !"